

[Steen Folke]

holdes dér, hvor den er; så sikrede man, at hjælpen kom til de fattigste lande. Nu vil man endnu en gang for at takkes erhvervslivet hæve den og lander på et eller andet kompromis, kan man forstå, fastlagt mellem socialdemokratiet og regeringen. Det er yderst beklageligt.

Regeringen ønsker ingen forhøjelse af UNDP-bidraget, der har været fastfrosset, bl.a. fordi man er utilfreds med ordrer til dansk erhvervsliv. Det er trist. UNDP er bestemt ikke hævet over kritik, men det er trods alt blandt de multilaterale kanaler nok den bedste, i hvert fald sammenlignet med både EF på den ene side, som regeringen gerne vil rette en øget bistandsindsats igennem, og Verdensbanken på den anden side.

Jeg skal da retfærdigvis sige, at der er et par positive frynser i slutningen af udenrigsministerens redegørelse. Det er positivt, at man gerne vil styrke private organisationers mulighed for at gøre en større indsats i erkendelse af, at de tit har bedre muligheder for at nå ud til de fattige. Det er positivt, at regeringen går ind for, at der skal gøres en særlig indsats i det sydlige Afrika, hvor der unægtelig er stærkt behov for det. Det er positivt, at regeringen nævner bistand til kvinder som et område, der bør styrkes.

Der er nogle positive frynser i redegørelsen, men det ændrer ikke hovedindtrykket, som er trist: det er støtte til erhvervslivet, støtte til erhvervslivet, støtte til erhvervslivet.

Inge Krogh (KrF):

Formålet med Danmarks statslige bistand til udviklingslandene er at støtte deres bestræbelser for at opnå økonomisk vækst, social fremgang og politisk uafhængighed i overensstemmelse med FNs pagts formål og bærende principper og tillige gennem et kulturelt samarbejde at fremme den gensidige forståelse og solidaritet. Bistanden skal sigte mod en varig forbedring af især de fattige landes befolkningsgruppers økonomiske og sociale forhold.

Som det fremgår af udenrigsministerens redegørelse, anvendes der i 1983 0,73 pct. af bruttonationalproduktet her i landet til u-landsbistand. I 1984 vil tallet blive 0,74 pct.

Kristeligt folkeparti vil arbejde for, at der stadig vil ske en stigning i ydelserne, og at man stræber efter så hurtigt som muligt – alt

efter Danmarks økonomiske forhold – at nå op til en ydelse på 1 pct. af bruttonationalproduktet og derfra stræber videre til 2 pct.

Kristeligt folkeparti mener som udenrigsministeren, at bistandsydelsen som hidtil bør gives med halvdelen gennem internationale organisationer og halvdelen gennem bilateral hjælp.

UNDP er vel en af de organisationer inden for FN, der arbejder bedst, og vi mener, at fastfrysningen af Danmarks bidrag til denne organisation bør ophæves.

Der har været klager over, at Danmark ikke får del i leverancerne til projekterne i forhold til den ydelse, som landet giver, men så må man opfordre erhvervslivet til at være vågent over for licitationer og andre tilbud om ydelser og eventuelt samarbejde med andre nationer om leverancerne.

Hidtil har grænsen for statslån været, at bruttonationalproduktet for den enkelte person i det modtagende land var 550 dollars. Når det reguleres op, bliver det nu knap 800 dollars. I redegørelsen er det foreslået, at grænsen for at modtage udviklingshjælp skal være $\frac{3}{4}$ af Verdensbankens grænse, hvilket vil sige 1.230 dollars. Kristeligt folkeparti mener, at denne grænse er for høj, og at den bør nedsættes betragteligt, og at man, hvis den skal være høj, så i hvert fald tager hensyn til, at der er ganske specielle ting – f.eks. en katastrofe i det land – som kræver speciel bistand.

Kristeligt folkeparti mener, at Danida bør have status som et selvstændigt departement inden for udenrigsministeriet. Embedsmænd og medarbejdere inden for dette departement bør ikke deltage i den almindelige rotation i stillinger inden for udenrigsministeriet. På den måde, mener vi, kan der virkelig oparbejdes en erfaring og ekspertise i u-landsarbejdet. Man vil nøje kunne følge de enkelte programmer og projekter fra planlægning gennem opførelse og til senere evaluering, og man vil også i højere grad kunne følge de internationale projekter og i det hele taget muliggøre en kontrol af effektiviteten i bistanden, hvilket er så vigtigt.

Jeg har nævnt før her i salen, og jeg vil gentage det, at jeg mener, det er vigtigt, at medarbejderne ude i udviklingslandene bliver ansat på et længere åremål. Der er i øjeblikket kontrakter på 2 eller 3 år, der maksimalt kan forlænges til i alt 5 år. Det må an-